

Va rămîne pentru noi veşnic vie amintirea aceleia ale cărui aplauze ne umpleau inimile de entuziasm.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului, vom munci pe scenă tot mai bine pentru bucuria miilor și miilor de spectatori.

Geo Barton

ULTIMA IMAGINE

Mă gîndesc la cîteva imagini ale verii trecute. Se zice că murind păstrăm pe retină ultima imagine a vieții. Durerea se comportă asemănător : pe retina ei rămîn fixate cele mai dragi imagini ale celui dus dintre noi, voalate de lacrimi — și ochii noștri, ai celor care l-am privit entuziasmați pe tovarășul Gheorghiu-Dej un timp mai lung decît jumătatea propriei noastre vieți, ochii noștri știu ce grele sînt aceste lacrimi. Aveam 14 ani cînd l-am văzut prima oară — la A.N.E.F., în 1944, toamna, la miting.

Vara trecută — la 20 de ani de la acea toamnă pe care o cîntam în versurile poetului : „niciodată toamna n-a fost mai frumoasă...“ —, vara trecută aș îndrăzni să scriu că l-am văzut zilnic pe tovarășul Dej, și imaginile acelea nu-mi vor pieri niciodată din minte. Lucram în cabinetele de montaj ale studioului „Sahia“ la un documentar de lung metraj, în care încercam să cuprindem vastitatea și strălucirea construcției noastre socialiste. Nu trebuie să fii cineast ca să înțelegi lesne adevărul că nici una din construcțiile capitale ale țării nu poate fi despărțită de partid, în frunte cu tovarășul Dej. Realitatea ne oferise acest leit-motiv al ei : tovarășul Gheorghiu-Dej, împreună cu alți conducători de partid, înaintînd printre culoarele vie de muncitori, pe marile magistrale dintre blocuri, pe aleile noilor construcții industriale, studiind proiectele — chiar acolo, la fața locului, în vînturile Dunării sau soarele cîmpiei întinse —, sfătuind și sfătuindu-se. Scenele vizitelor sale — ale studiilor sale, mai bine zis — de-a lungul și de-a latul patriei ne erau dragi ca lumina ochilor și nu exagerez scriind că le lăsam zilnic să se desfășoare pe ecranul mesei de montaj, ca un cîntec. Apoi, era chipul său. Erau prim-planuri la manifestații, în mijlocul oamenilor liberi, adunați în fluvii sub ochii săi. Priveam zilnic — zilnic vibrînd de emoție — bunătața chipului său, risul său, surisul, simplitatea tulburătoare cu care se simțea fericit, extraordinara-i spontaneitate — semn a ceea ce în popor se numește atît de frumos : „bun ca piinea caldă“. Surprindea fiecare gest de dragoste din mulțime, și știm cu toții că nu există atîtea fire de iarbă pentru a număra acele gesturi. Le răspundea tuturor, fiecărui. Treceau pionierii pe biciclete înflorate, și dînsul — aplecîndu-se peste tribună, cu pleoapele strînse de bucurie — îi saluta fluturînd pălăria — și nouă, în penumbra camerei, ne dădea lacrimile. Dar, mai presus de toate era o scenă unică — obsedantă ca și durerea care ne strînge sufletul : tovarășul Gheorghiu-Dej punînd

du-și mâna dreaptă pe inimă, înclinind de câteva ori capul în semn de mulțumire celor care-l aclamă în piață. Aceasta e ultima imagine fixată pe retina durerii — conducătorul iubit al țării mulțumind emoționat poporului — și nu o pot despărți de nici una din tragicele imagini ale acestei primăveri, nedrept de crude.

Noi îți mulțumim, tovarășe Gheorghiu-Dej, ție și prin tine partidului, noi, cei de 14 ani de la A.N.E.F. în 1944, cei cărora ne-ai dat să trăim nu o jumătate, ci o viață întreagă, demnă și îndrăzneată.

Radu Cosașu

STRĂDANIA NOASTRĂ — CEL MAI FRUMOS MONUMENT

Niciodată n-o să putem uita grija pentru om, pentru toți oamenii, a tovarășului Gheorghiu-Dej, expresie a înaltelor principii ale partidului. În această grijă părintească n-au fost uitați nici artiștii — „saltimbancii“ de altădată. Mulți oameni politici de-a lungul istoriei i-au arătat artistului milă sau îngăduință superioară. Numai partidul nostru a ridicat noțiunea de artist la rangul de profesiune nobilă.

Tovarășul nostru drag, Gheorghiu-Dej, împreună cu alți membri ai Comitetului Central, asista la spectacolele noastre, ne urmărea pe fiecare, bucurându-se de succesele noastre, încurajându-ne.

Fiindu-i prezentați, simțea timiditatea și emoția noastră. Cu două cuvinte calde ni le înlătura, făcea să ne simțim ca între vechi tovarăși. Vorbele fierbinți schimbau justificata noastră emoție în discuție pasionată despre problemele de artă.

Ochii lui calzi, care pătrundeau adânc în sufletul fiecăruia dintre noi, s-au închis. Flacăra lor însă va dăinui veșnic în sufletele noastre, pentru că el n-a fost singur. A fost înconjurat de popor, de partid. Exemplul său de dăruire, de slujire cu devotament, pînă în ultima clipă a vieții sale, a cauzei clasei muncitoare și a poporului său ne îndeamnă să facem zid puternic în jurul partidului și Comitetului său Central și, de la înălțimea scenei, să facem totul pentru țara noastră, pentru poporul nostru.

Din amintirea tovarășului Gheorghiu-Dej, generațiile crescute și îndrumate de partid vor face strădanie, iar strădania va fi jurămint. Îndeplinirea lui va constitui cel mai frumos monument pe care îl închinăm.

Emanoil Petruț